

How to... เดตออนไลน์ยังไงให้พัง

网恋翻车指南

Guide on How to Fail
at Online Dating

3

everyY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เจียงจื่อเป้ย (酱子贝) เขียน
G.N Voyager แปล
Welkin-ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ปฏิบัติการเดดให้ฟังดำเนินมาถึงเล่มสุดท้าย ปรากฏว่าเป้าหมายอย่าง 'เซียงไหวจือ' สะดุดจนตกหลุมความน่ารักของ 'จิ้งแสนหวานตัวน้อย' aka 'จิ้งฮวน' เข้าอย่างจัง ชนิดที่จิ้งฮวนเรียกกลมได้ลม เรียกฝนได้พายุเลยทีเดียว อีกทั้งคู่กรณีทั้งสองฝ่ายต่างก็รับรู้กันแล้วด้วยว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่จุดประสงค์ที่ซ่อนเร้นมากับการเดดครั้งนี้คืออะไรนั้นยังคงถูกเก็บเป็นความลับสุดยอดที่มีจิ้งฮวนรู้อยู่แกล้งเพียงคนเดียว

เอละสิคะ มาถึงจุดนี้ก็อดตั้งคำถามในใจไม่ได้ว่าถ้าเกิดพี่เซียงคนดีรู้ความจริงทั้งหมดแล้ว ปฏิกริยาที่เขามีต่อการแก้แค้นแทนพี่สาวของจิ้งฮวนครั้งนี้จะเป็นยังไงละนี่ เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ จะโกรธจิ้งแสนหวานตัวน้อยหรือเปล่า หรือว่าจะยอมรับเหตุผลของการกระทำเหล่านั้นได้และปรับความเข้าใจกันด้วยดี...?

คำตอบนี้อยู่ไม่ไกล ดังนั้นคุณผู้อ่านทุกท่านอย่ารอช้า วาร์ปไปพบกับบทสรุปของการเดดออนไลน์ครั้งนี้ เพื่อหาคำตอบไปพร้อมกันว่าจะฟังกันไปข้างจริงๆ หรือไม่

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

Name : เหลียงหฺร่าน

พี่สาวที่จิ้งฮวนรักมาก ด้วยความหลังในวัยเด็กทำให้จิ้งฮวนตั้งใจว่า
จะไม่ยอมให้ใครมารังแกพี่สาวของเขาเป็นอันขาด เมื่อเหลียงหฺร่าน
ถูกไอดีหัวใจเพรียกหาในเกมหลอก จิ้งฮวนจึงตามมาแก้แค้นทันที

ID

หฺร่านซิน

-

Name : ลู่เหวินเฮ่า

นักศึกษาชั้นปีที่สอง เพื่อนสนิทของจิ้งฮวน เป็นผู้เล่นของเซิร์ฟเวอร์
บุปผะสวรรค์ ลู่เหวินเฮ่าถูกขายในเกมสวมรอยเป็นผู้เล่นหญิงมาหลอก
ซึ่งนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่จุดประกายความคิดให้เกิดแผนการแก้แค้น
ของจิ้งฮวนนั่นเอง

ID

เครื่องชีวิต

สำนักถ้าเขียนจิ้งจอก

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 82

ด้วยข้อจำกัดเรื่องการตั้งท้อง ดันเจี้ยนระดับสูงสุดที่พวกเขาสามารถลงได้ จึงเป็นระดับสามดาวเท่านั้น ความยากที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินของมันเลยไม่จำเป็นต้องตั้งใจบังคับตัวละครมากนักทำให้จิงฮวนมีเวลาว่างครุ่นคิดเรื่องอื่นระหว่างลงดันเจี้ยน

อย่างเช่นเซียงไหวจื่อรู้ว่าเขาคือจิงแสนหวานตัวน้อยตั้งแต่เมื่อไร

จิงฮวนขมวดคิ้วมุ่น เขารู้ว่าเซียงไหวจื่อมีนิสัยค่อนข้างเย็นชา แต่คงไม่ถึงกับโหดสวปปลอมหลอกแล้วยังเป็นทองไม่รู้ร้อนหรือกมั่ง

ยิ่งกว่านั้นคนที่หลอกเขาก็คือจิงฮวน...ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันขนาดนี้ ไม่ว่าจะดูยังไงก็เหมือนเขามีแผนการอื่นอยู่ชัดๆ

จิงฮวนเท้าคางครุ่นคิดอยู่นานจนทำให้เขาคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ในช่วงก่อนหน้านั้นเขาลงไปซื้อยาที่เจอเซียงไหวจื่อมาวิ่งรอบดึกพอดี พอมาคิดดูแล้วตอนนั้นเซียงไหวจื่อไม่มีเหงื่อสักหยด แถมยังไม่หิ่เพื่อนวิ่งด้วยเลย ดูไม่เหมือนมาวิ่งรอบดึกเลยสักนิด...เหมือนอีกฝ่ายมาดักรอเขามากกว่า

จิงฮวนนึกได้ทันที เซียงไหวจื่อจะต้องมาดักรอเขาแน่นอน! ที่แท้เซียงไหวจื่อก็อยากจัดการเขาจริงๆ ด้วย!

แต่หลังจากนั้นทำไมไม่ลงมือทำอะไรเลยล่ะ เพราะเขาไม่สบายอยู่หรือ

จิงฮวนขบคิดอยู่นาน คิดวกไปวนมาก็ได้ข้อสรุปเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...

เซียงไหวจื่อช่างเป็นคนดีจริงๆ

จิงฮวนลงดันเจี้ยนจนถึงช่วงบ่ายก็รู้สึกทนนไม่ไหวขึ้นมานิดหน่อยจึงลุกไป

หยิบยา ในบ้านเขาไม่มียาลดไข้ แต่ยาแก้หวัดที่ซื้อมาเมื่อคราวก่อนก็ยังเหลืออยู่มาก

เขาฝืนกินมันเข้าไป แคกินก็น่าจะพอแล้วล่ะ

เดิมทีเขารู้สึกปวดหัวจนทรมาน หลังจากกินยาเข้าไปก็ยังรู้สึกง่วงนอน แต่เมื่อเคลียร์दनเจี้ยนระดับต่ำเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ยังซักซ้าไม่ยอมออกจากปาร์ตี้

"เสียวจิงจิง" ลู่หังพูด "ฉันยินตีพาเธอลงदनเจี้ยนระดับสูงนะ แต่สามีเธอเหมือนจะไม่พอใจสุดๆ เลยล่ะ"

จิงฮวนพลันได้สติกลับมา เขารีบออกจากปาร์ตี้และเข้าร่วมปาร์ตี้ของเซียงไหวจือ

"ไปทำอะไรมานะ" เซียงไหวจือถาม

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : ไปรินน้ำมาคะ

เซียงไหวจือเอ่ย "ดื่มน้ำร้อนนะ"

จิงฮวนกำลังคิดจะส่งอีโมจิไปสักตัว แต่ทันใดนั้นเขาก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : ?

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : ทำไมพี่ไม่ไปลงदनเจี้ยนระดับสูงกับพวกนั้นล่ะคะ...

เซียงไหวจือบอกว่า "ไม่ไป ไม่ได้ขาดค่าประสบการณ์"

ถ้าจิงฮวนเป็นมือใหม่ Nine Heroes จริงๆ คงเขื่ออยู่หรอก

แต่ในเกม Nine Heroes นั้นสามารถเล่นได้ไม่จบไม่สิ้น ไม่ว่าจะเป็นการอัปเลเวล แด้มสกลิต ไปจนถึงไอเทมและอัณมณีประดับ ทุกอย่างล้วนต้องใช้ค่าประสบการณ์ของผู้เล่น ดังนั้นทั่วทั้งเซิร์ฟเวอร์จึงไม่มีผู้เล่นคนไหนกล้าบอกว่าตัวเองไม่ขาดค่าประสบการณ์

[ปาร์ตี] จิงแสนหวานตัวน้อย : ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไม่ต้องสนใจฉันหรอก ฉันเล่นอีกแป๊บเดียวก็พอแล้ว

"ถ้าฉันไม่สนใจเธอแล้วใครจะสนใจเธอ" เซียงไหวจื้อขมวดคิ้วถาม

[ปาร์ตี] จิงแสนหวานตัวน้อย : ...

เซียงไหวจื้อหันกลับมามองแวบหนึ่งก็สบตาเข้ากับลู่อังพอดิ

ลู่อัง "...

ลู่อัง "อะไร"

เซียงไหวจื้อบอกว่า "ใส่หูฟัง"

ลู่อัง "...?"

"ห้ามแอบฟัง"

"แม่ นายเห็นฉันเป็นคนยังงี้วะ คิดว่าฉันจะไร้ค่าญี่นายเสียดังเธอ!"

ถึงเขาจะกำลังแอบฟังอยู่จริงๆ แต่ก็ขยับกรามถดถอยไป

ลู่อังรู้สึกแปลกจริงๆ ปกติเซียงไหวจื้อแม้แต่สายตาก็ยังไม่ชอบจะส่งให้คนอื่น แต่ตอนนี้กลับแชตกับแฟนในอินเทอร์เน็ตทุกวัน...

เขามองไปที่จิงแสนหวานตัวน้อยอีกครั้ง ปกติเวลาอยู่ต่อหน้าพวกเขา
ยังแสดงออกขนาดนี้ ถ้าอยู่ในที่ส่วนตัวจะไม่แสดงออกยิ่งกว่านี้อีกเหรอ!

ลู่อังสลดมหายใจ สายตาทอประกายลุ่มลึกขึ้นมาเล็กน้อย

เซียงไหวจื้อหรีดตาลง "นายกำลังคิดอะไรอยู่"

"คิดว่า..." ลู่อังยอมสวมหูฟังแต่โดยดี "ดันเจียนคงใกล้จะเริ่มแล้ว ฉัน
เข้าไปจอย YY กิลด์ดีกว่า ไปแจมกับพวกนี้น่าจะสะดวกกว่า"

จิงฮวนดื่มน้ำร้อนเป็นแก้วที่สามแล้ว ทว่าทั้งร่างของเขาเหมือนแช่อยู่ใน
น้ำร้อน รู้สึกอึดอัดจนไม่สบายตัวแถมยังหายใจไม่ออกอีกต่างหาก

ทว่าเขาก็ไม่ยากไปพักผ่อนเลยสักนิด

เซียงไหวจื้อพาเขาไปทำควีสต์คู่รัก ทำถึงรอบที่แปด คนในปาร์ตีก็ยังไม่

ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

เซียงไหวจื่อถาม "ไม่อยากทำอันนี้เหรอ"

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : อายากค่ะ

รอบที่เก้าของควেসต์คู่รักก็คือคำถามปรนัยสำหรับคู่รักจาก NPC เพื่อทดสอบความเข้าใจซึ่งกันและกันของคู่รัก

ปกติในรอบนี้พวกผู้เล่นจะใช้ระบบคุยผ่านเสียง

เซียงไหวจื่อมองดูหัวข้อก่อนเอ่ยถาม "เธอชอบสีอะไร"

ช่องแชตปาร์ตี้เงียบกริบ

เมื่อจิ่งฮวนมีปฏิกิริยาตอบสนอง เวลาในการตอบคำถามก็เหลือเพียงแค่วินาทีเท่านั้น

เขาได้สติขึ้นมาอย่างฉับพลัน พร้อมทั้งเปิดไมค์โดยไม่รู้ตัว และเนื่องจากไม่ได้ใช้เสียงมานานเสียงของเขาจึงแหบจนน่าตกใจ "อา สีขาว..."

เวลาสิ้นสุดลงแล้ว การทำท่ายล้มเหลว

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : อ๊าๆ ขอโทษค่ะ เมื่อกี้ฉันเหม่อไปหน่อย ลองกดอีกทีเถอะค่ะ

เงื่อนไขของควেসต์คู่รักไม่ได้เข้มงวด ล้มเหลวแล้วก็สามารถทำท่ายใหม่ได้ แต่เซียงไหวจื่อไม่ได้กดที่ NPC อีกครั้ง เขาถาม "เธอเป็นไข้เหรอ"

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : อืม...แค่คิดเดียวเอง

เซียงไหวจื่อถามต่อ "เป็นไข้ที่องค์ศา"

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ใช้ตัว 37.7

เซียงไหวจื่อว่า "ถ่ายรูปเครื่องวัดอุณหภูมิมาให้ฉันดูซิ"

"..."

จิ่งฮวนถูกจับได้โดยไม่ทันตั้งตัว ความจริงวันนี้เขาวัดอุณหภูมิไปแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แอมมันยังสูงถึง 38.7 องศาด้วย

จิ่งฮวนหยิบเครื่องวัดอุณหภูมิออกมาวัดใหม่อีกครั้ง เมื่อก้มลงมองตัวเลขในใจก็ได้แต่คิดว่า 37.7...37.7...

เสียงตื๊ดดังขึ้นมา เทอร์โมมิเตอร์ก็แสดงตัวเลข

38.9

จิ่งฮวน "..."

อีกนิดก็จะสูงเกินไปแล้วไหม!?

เซียงไหวจื่อเอ่ย "ถ่ายหรือยัง"

[ปาร์ตี] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : เครื่องวัดอุณหภูมิเหมือนจะเสียเลยล่ะจู่ๆ มันก็วัดไม่ได้ O.O! จริงๆ นะคะ!

ทันใดนั้นไหล่ของลู่หังที่กำลังลงต้นเจี้ยนอย่างตื่นเต็นก็ถูกตบเบาๆ

เขาเจียดเวลาหันหน้ามา "อะไรอีกล่ะ คราวนี้ฉันไม่ได้แอบฟังจริงๆ นะ!"

หมายความว่าหลายครั้งก่อนหน้านี้ก็แอบฟังหมดเลยสินะ

เซียงไหวจื่อขี้เกียจคิดเล็กคินน้อย "ของขวัญที่นายเตรียมไว้ให้จิ่งฮวนอยู่ไหน"

"อยู่บนเตียง ขนส่งเพิ่งมาส่งเมื่อเช้า..." ลู่หังชะงักไป "เฮ้ย นายจะเอาของขวัญไปทำไมวะ!"

"ฉันจะไปส่งให้นายไง"

...?

ลู่หังงุนงงเล็กน้อย "นี่ฉันไม่มีแขนไม่มีขาหรือไง ทำไมต้องให้นายไปส่งให้ฉันด้วย"

เซียงไหวจื่อยัดของขวัญเข้าไปในกระเป๋า "มีอะไรจะฝากฉันไปบอกไหม"

ลู๋หังพูดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว "ฝากบอกว่าสุขสันต์วันเกิดแล้วกัน..."

เมื่อลู๋หังลงดินเจียนเสร็จ เชียงไหวจื๊อก็สวมเสื้อโค้ตเตรียมพร้อมจะออกจากห้องพอดี เขารู้สึกสงสัย "นายจะไปหาจิ้งจอนทำไม"

"มีธุระ" เชียงไหวจื๊อพบบหน้าจอคอมพิวเตอร์

"โอเค อย่าหาว่าฉันไม่ได้เตือนนายนะ ของขวัญของฉันนะดีกว่าผ้าพันคอผืนเล็กกากๆ ของนายเยอะเลย ถึงตอนนี้นายอย่ามาทำหน้าบูดแล้วกัน" ลู๋หังหัวเราะออกมา "จริงสิ จิ้งจอนแอดวีแชตนายหรือยัง"

เชียงไหวจื๊อกำลังจะตั้งประตูเปิดออก พอได้ยินคำนั้นผีเท้าของเขาก็หยุดชะงัก "วีแชตอะไร"

"ไอทีวีแชตไง" ลู๋หังพูดยิ้มๆ "เมื่อวานหมอนั่นมาถามไอทีวีแชตนายจากฉัน... จะว่าไปนายทิ้งไอทีวีแชตสำรองไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรอ ทำไมเอากลับมาใช้อีกล่ะ"

เชียงไหวจื๊อมองเขาด้วยสายตาราบเรียบไม่พูดอะไร

ลู๋หังถูกจ้องจนรู้สึกขนลุกชู่ รอยยิ้มค่อยๆ แฉก "ทะ...ทำไมวะ"

"นายได้เอาวีแชตฉันให้เขาหรือเปล่า" เชียงไหวจื๊อถาม

"ให้ดี... ให้ไม่ได้หรอ" ลู๋หังงุนงง

เชียงไหวจื๊อนิ่งอยู่กับที่ทันที "ตอนนั้นเขาได้พูดอะไรไหม"

"ก็ไม่ได้พูดอะไรนะ" ลู๋หังว่า "ที่จริงฉันก็อยากจะแอดวีแชตเขา แต่เขาดันทำโทรศัพท์ตกเลยไม่ได้แอด"

เชียงไหวจื๊อเงยบไปหลายวินาทีก่อนจะพยักหน้า "เข้าใจแล้ว"

ลู๋หังเห็นว่าน้ำเสียงอีกฝ่ายแปลกไปเลยคิดจะถามอีกสักประโยคสองประโยค แต่ก็ได้ยินเสียง 'บิ่ง' ดังขึ้นมาก่อน รুমเมตของเขาปิดประตูเดินจากไปโดยไม่หันกลับมาซะแล้ว

ด้านนอกมีสายฝนโปรยปรายลงมาเล็กน้อย เชียงไหวจื๊อติดกระดุมเสื้อโค้ตและสวมหมวกลวกๆ ขณะที่เดินไปยังประตูหน้าเขาก็ก้มลงมองโทรศัพท์ที่ไปด้วย

มิน่าล่ะเมื่อวานสีหน้าของหมอนั่นถึงดูแปลกขนาดนั้น ตั้งแต่กลับมาจากห้องน้ำก็ไม่กล้ามองเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว แถมยังหน้าแดงอีก

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาเบาๆ เมื่อก็เสียงไหวจื๋อทั้งทำประโยคไว้ว่ามีธุระและต้องไปแล้ว ส่วนคนที่อยู่อีกฝั่งกลับเพิ่งจะตอบกลับมามีเสียงซ้ำเอาตอนนี้

เสี่ยวจิงยา ค่ะ งั้นฉันไปทำเวสต์ประจำวันแล้วนะ

เจียง ไปนอน

เสี่ยวจิงยา นอนก็หลับสิคะ...

จิงฮวนมีนหัวจิ้งนังเอนหลังอยู่บนเก้าอี้โตะคอมฯ ขาเรียวทั้งสองข้างวางพาดอยู่บนเตียงด้วยท่าทางไม่น่าดูเอาซะเลย

วันนี้เขาลาแล้ว ที่จริงนอนไปก็คงไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้านอนตื่นขึ้นมาเขาต้องถูกเสียงไหวจื๋ออัดแน่น

พอคิดถึงตรงนี้เขาก็รู้สึกว่าการนอนช่วงเวลาที่เขาไม่สบายแบบนี้เอาไว้โทรศัพท์สั้นเล็กน้อย เขาค่อยๆ ก้มหน้าดู

เมื่อเห็นว่าไม่ใช่ข้อความที่เสียงไหวจื๋อส่งมา แม้แต่จะเปิดเขาก็ยังชี้แจง ทว่าคนที่อยู่ในกลุ่มแชตกลับไม่ยอมปล่อยเขาไปแถมยังแท็กเขาตรงๆ อีกต่างหาก

ลู่เหวินเฮ่า อาการนายเป็นยังงี้บ้าง อยากให้เพื่อนไปมอบความอบอุ่นให้ที่บ้านใหม่จะ อากาศหนาวซะมด ฉันทกับเสียงเอ๋อร์ว่าจะกินหม้อไฟ จะได้ใช้ห้องครัวแกพอดีเลย [เขิน]

ลู่เหวินเฮ่า @เสี่ยวจิงยา อยู่ไหม เฮ้ยวันนี้หออเราโชคร้ายหรือเปลวจะเมื่อก็ฉันทกับตบกันได้อีกนิดเดียวก็จะตกลงไปตายแล้ว

เกาจื๋อเสียง ไม่เห็นจะตายสักหน่อย เพื่อนที่อยู่ข้างหน้านึกว่าแผ่นดินไหวเลยวิ่งอย่างเร็ว

ลู่เหวินเฮ่า : แม่่ง &%#@#...!

ลู่เหวินเฮ่าสวดคำหยาบคายไปเป็นร้อยคำ แถมยังแท็กเขาพร้อมถามว่าเขายกใส่อะไรในหม้อไฟด้วย

จิ้งฮวนไม่มีแรงจะพิมพ์เลยกดปุ่มพูด "นายบ้าหรือเปล่า พ่อนายป่วยหนักขนาดนี้ยังจะทำหม้อไฟอีก อยากให้ฉันตายเร็วๆ หรือไง"

ลูเหวินเข้ารีบตอบข้อความเสียงอย่างรวดเร็ว "เฮ้ย เสียงนาย ถ้าไม่รู้คงคิดว่านายร้องแหกปากทั้งคืนแน่"

จากนั้นสองวินาทีเขาก็ได้ยินเกาจื่อเสียงข้าพรีด จิ้งฮวนกล่าวสั้นกระชับ "ไปไกลๆ"

ลูเหวินเข้าว่า "ฉันคิดว่านายแกล้งป่วยหนีเรียน แต่นี่ป่วยจริงหรือ ไม่งั้นให้ฉันเอายาไปให้ไหม ตอนนี้นั้นกำลังมาหาอยู่ที่ห้องพยาบาลพอดี"

จิ้งฮวนพูดเสียงแหบ "ไม่ต้องมา นายเสียงดังเกินไป แล้วนายไปหกล้มตรงไหนอะ"

ลูเหวินเข้าส่งรูปมาให้เขาทันที ด้านหลังรูปภาพยังมีอีโมจิร้องไห้หนักอีกสองสามตัว จิ้งฮวนกวาดตามองผ่านๆ แล้วถึงกับพูดไม่ออกไปทันที

จากนั้นเขาก็พูดพลางยิ้มเย็น "คงรีบไปหาหมอสินะ ไม่อย่างนั้นคงไม่โกลัหายแล้ว"

ลูเหวินเข้ารัวอีโมจิมาทั้งหน้าด้วยความโมโห

จิ้งฮวนเลิกพูดจาไร้สาระกับเขา เมื่อเห็นว่าเซียงไหวจื่อยังไม่ตอบเขาก็เปิดแอปฯ ไวม่ายเพื่อซื้อยา จากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไปบนเตียง ก่อนจะควบคุมตัวละครในเกมให้วิ่งไปทางแผนที่ป่าลึกแห่ง

เขาคิดดีแล้ว ไม่ใช่แค่ต้องกล่าวขอโทษ แต่ยังต้องชดเชยความสูญเสียให้เซียงไหวจื่อด้วย

ถ้าซดใช้ด้วยเงินไปตรงๆ เซียงไหวจื่ออาจจะไม่รับ ดังนั้นเขาจึงวางแผนจะสร้างเซ็มซัดดีๆ ลักเส้นให้เซียงไหวจื่อ วันนั้นที่เขาล็อกอินเข้าไปจึงเห็นว่าไอเทมของเซียงไหวจื่อแทบจะเป็นระดับสุดยอดทั้งหมด มีเพียงช่องเดียวเท่านั้นที่สามารถพัฒนาได้ นั่นก็คือเซ็มซัด

การตีมอนสเตอร์ป่าในแผนที่ป่าก็มีโอกาสรื้อปวัตตุดิบเล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถนำไปหลอมเซ็มซัดได้อยู่พอสมควร แต่ไม่นานเขาก็พบปัญหายุ่งยากอย่างหนึ่ง

โดยภาพรวมของเขาไม่สามารถรับมือกับมอนสเตอร์ป่าในแผนที่ป่าได้
ในเซิร์ฟเวอร์เก่าจึงมีคนมีสมญานามว่าเสี่ยวป่าหวัง* แห่งแผนที่ป่า
ความเร็วในการจัดการมอนสเตอร์เรียกได้ว่ายอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่ง แต่วันนี้
เสี่ยวป่าหวังมีนหัวอยู่นิดหน่อย แม้แต่การตอบสนองก็ยังช้ากว่าคนอื่น
อยู่หลายวินาทีจนมอนสเตอร์ป่าตัวเดียวกันก็ยังฆ่าไม่ได้

เขาสบถออกมาเสียงต่ำ ขณะที่กำลังจะไปแผนที่อื่นก็มีข้อความแจ้งเตือนมา
บนหน้าจอ

[ชีวเฟิงส่งคำเชิญให้คุณเข้าร่วมปาร์ตี้ — (ยอมรับ) (ปฏิเสธ)]

[เพื่อน] ชิวเฟิง : ปาร์ตี้เรากำลังฟาร์ม** อยู่เหมือนกัน ขาดอยู่พอดี
มาด้วยกันสิ

จึงฮวนล้งเลเล็กน้อยก่อนจะกดยอมรับ

ถึงยังงี้ก็ดีกว่าเดินสุ่มสี่สุ่มห้าไปคนเดียวโดยไม่มีเป้าหมาย

เขานำสัตว์ธัญชีญออกมา ขณะที่กำลังเตรียมตัวจะ AFK ก็ได้ยินเสียง
กริ่งประตูดังขึ้น

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ฉันท AFK ไปเอาของที่สั่งไว้ก่อนนะ
เดี๋ยวมา

เขาลุกขึ้นเดินออกไปนอกประตูและเปิดประตูออกโดยที่แม้แต่ตาแมว
ก็ยังชี้เกี่ยจะมอง

"..."

ด้านนอกประตูเที่ยงใจฮวนตัวตรงสวมหมวกปกปิดเส้นผมไปกว่าครึ่ง
ปอยผมที่ผล่อออกมาบนหน้าผากเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน ตอนนั้นจึงตัดสินใจเดินเล็กน้อย

* เสี่ยวป่าหวัง เป็นฉายาของพระเจ้าซุนเซ็ก กษัตริย์ในยุคสามก๊ก เป็นแม่ทัพที่มีจิตใจหาญกล้า ไม่กลัวใคร

** ฟาร์ม หมายถึงการเก็บเงินหรือเก็บเลเวลจากการตีมอนสเตอร์หรือเล่นใหม่ได้ง่ายๆ

ดวงตาของชายหนุ่มเป็นสีดำสนิทและกำลังมองตรงมาที่เขา
 ช่วงเวลานั้นจึงฮวนยังคิดว่าตัวเองเห็นภาพหลอน
 "ลู่หังให้ฉันเอาของขวัญมาให้หน่อย" เชียงไหวจื๊อพูด
 จึงฮวนก้มหน้าลงโดยไม่รู้ตัวก่อนจะมองเห็นกล่องเล็กๆ ที่เขาถือเอาไว้ในมือ
 แถมยังมีถุงพลาสติกอีกใบ
 ด้านในถุงพลาสติกคือกล่องยาจำนวนหนึ่ง
 "สีหน้านายไม่ค่อยดีเลย"
 จึงฮวนอ้าปากกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ ชายหนุ่มที่อยู่ด้านหน้า
 ก็ยกมืออีกข้างขึ้นมาปิดเส้นผมของเขาขึ้นก่อนใช้หลังมือแตะลงบนหน้าผาก
 มันให้ความรู้สึกเย็นเฉียบทั้งยังเปียกชื้นเล็กน้อย
 "เป็นไข้หรือ" เขาได้ยื่นเชียงไหวจื๊อถาม

บทที่ 83

เมื่อสัมผัสได้ว่าหยดน้ำฝนบนฝ่ามือของตัวเองทำให้เส้นผมของเขาเปียกชื้น
เซียงไหวจื๋อก็ชักมือกลับมา หลบตาลงรอคำตอบของเขาเงิบๆ

จิงฮวนกำลูกบิดประตูไว้ กว่าที่จะหาเสียงตัวเองเจอนั้นไม่ง่ายเลย เขา
เอ่ยถามไปด้วยน้ำเสียงแหบพร่า "พี่...รู้ได้ไงว่าผมอยู่ที่นี้"

เซียงไหวจื๋อพูด "ลู้งบอก"

ความจริงก่อนหน้านี้ตอนที่พวกเขาสองคนกลับมาด้วยกัน เซียงไหวจื๋อ
ก็ตั้งใจสังเกตเป็นพิเศษ หลังจากจิงฮวนเดินเข้าไปในตึกหลังใหญ่ ผ่านไปไม่กี่นาที
แสงไฟในชั้นนี้ก็สว่างขึ้นมา

เรื่องนี้ถ้าพูดออกไปก็ดูเหมือนจะโรจจิตไปหน่อย ดังนั้นเขาเลยโยนเข้าไปให้
ลู้งซะเลย

จิงฮวนส่งเสียง "อ้อ" ตอบรับ

เซียงไหวจื๋อยืนกล่อกของขวัญให้เขา

จิงฮวนรับมันมาด้วยท่าทีลูกลี้ลุกลน ก่อนจะเอ่ยปากพูดรีๆ โดยไม่มองมัน
แม้แต่แวบเดียว "ขอบคุณครับ"

เฮ้ย นี่มันอะไรวะเนี่ย!

บอกแล้วว่าหายป่วยจะไปมอบตัวเอง! ทำไมตอนนี้ดันมาจับกันถึง
หน้าประตูบ้านล่ะเนี่ย!!!

จิงฮวนกลืนน้ำลายลงคอ ความเจ็บปวดที่พุ่งขึ้นมาจากลำคอทำให้เขา

ได้สติขึ้นมาเต็มๆ

เสียงไหวจือแหล่มองรอยแยกของประตูที่เปิดออกเล็กน้อย จากนั้นจึง
แกว่งงูที่อยู่ในมือไปมา

ไม่รู้ว่าทำไมจึงชวนจับสังเกตได้แล้วยังไม่ยอมเปิดเผยความจริงกับเขา
เสียงไหวจือก็ได้แต่เล่นละครไปกับอีกฝ่าย

เขาวา "ลูหังเป็นไ้ ฉั่นเลยแะซื้อยาลดไ้ไปให้มันด้วย ไหนๆ นายก็เป็นไ้
เหมือนกัน งั้นให้นายก่อนแล้วกัน"

"..."

เป็นไ้กับผีนะสิ

เมื่อกี้ยังกระตือรือร้นด้วยกับฉั่นอยู่เลยไม่ใช่หรอ!

จึงชวนรู้ตัวว่าเป็นยาที่เสียงไหวจือซื้อมาให้เขาโดยเฉพาะ จึงกัดฟันรับมา
"ผมเกรงใจจ้ง ขอบคุณนะครับ"

จ้งชวน ให้ตายยังงั้นนายก็ต้องนั่งไ้วันะ นายไม่รู้อะไรทั้งนั้น

ตราบใดที่ทักษะการแสดงของนายดีพอ หมัดของเสียงไหวจือก็จะไม่ทำอะไร

นาย

เสียงไหวจือสวมเสื้อโค้ตสีเขียวย่น ยิงเป๊ยกฝนสีก็เข้มข้นไปอีก

หลังจากรู้ตัวตัวเองไม่สบายจ้งชวนก็ปิดหน้าต่างมิดชิด ทั้งยังดึงม่านลง
เลยไม่รู้ตัวด้านนอกฝนตก

"พี่เป๊ยกฝนหรอครับ" จ้งชวนว่า "ไม่ได้เอาร่มมาหรอ"

เจตนาเดิมของเขาคือคิดจะให้เสียงไหวจือยืมร่มสักคัน แต่ยังพูดไม่ทันจบ
ก็ถูกอีกฝ่ายตัดบทซะก่อน

"อืม" เสียงไหวจือพูด "ขอยืมห้องหลบฝนก่อนได้ไหม"

จ้งชวน "... เวร!!!

ชั่วขณะนั้นจ้งชวนถึงกับชนลูกชู้...

เอาใจดีละ คอมพิวเตอร์เขายังเปิดยูสเซอร์เกมค้างไว้อยู่เลย จะทำยังไงดี

นายจะให้ฉั่นแสดงยังไ้วะ ต่อให้ดาราออกสการ์มาอยู่ที่นี่ก็เล่นละครต่อไป
ไม่ได้หรอ!!!

ปฏิเสธไปเถอะ ไล่ออกไปเลย!

บอกไปว่าตอนนี้ป่วยจนรู้สึกไม่ดี! บอกไปว่าห้องสกปรกให้ใครเห็นไม่ได้!

บอกไปว่าอยู่กับคนอื่นไม่สะดวกรับแขก!

เซียงไหวจื่อถาม "ไม่ได้เหรอ"

"..." จึงฮวนหัวใจเต้นตุบๆ แต่ใบหน้าของเขายังคงสงบนิ่ง จากนั้นจึงเปิดประตูออกช้าๆ เหมือนกำลังแ้มโลงศพตัวเอง "ได้ครับ ได้อยู่แล้ว"

ทันทีที่เซียงไหวจื่อก้าวเข้าไปก็มองเห็นชั้นวางรองเท้าที่สูงจนถึงเอวของเขา ด้านในทุกชั้นอัดแน่นไปด้วยรองเท้าผ้าใบ แต่ละคู่ราคาไม่ใช่ถูกๆ เลย

เป็นธรรมดาที่ผู้ชายจะรักไม่เรียบร้อยมากกว่าผู้หญิง บนพื้นบริเวณโถงทางเข้าด้านหน้ายังมีรองเท้าวางระเกะระกะอยู่ด้านข้างอีกสองสามคู่ ถึงอย่างนั้นแม้จะดูรุงรังแต่ในอากาศไม่มีกลิ่นแปลกๆ เลย

จึงฮวนอยากเอาสลิปเปอร์สักคู่มาให้เซียงไหวจื่อ แต่ก้มหน้าหาอยู่นาน ถึงคิดได้ว่าในบ้านของตัวเองมีสลิปเปอร์แค่คู่เดียวเท่านั้น

ดังนั้นเขาเลยถอดสลิปเปอร์ออก "อันนี้เป็นสลิปเปอร์ของผม พี่หนุ่ ใส่ไปก่อนแล้วกัน"

"ไม่ต้องหรอก นายใสเองดีกว่า" สายตาของเซียงไหวจื่อยังคงจับจ้องอยู่ที่ชั้นรองเท้าและแกลังถามเหมือนไม่ได้สนใจ "นายชอบรองเท้าบาสมากเหรอ"

คำตอบแล่นมาถึงริมฝีปาก แต่ถูกจึงฮวนผีนกกลับเข้าไปอีกครั้ง

เขายืนอยู่กับที่พร้อมแผ่นหลังเหยียดเกร็ง

เดี๋ยวก่อนนะ...

ก่อนหน้านี้เขาสร้างเรื่องว่าเป็นสาวน้อยผู้น่าสงสารที่พ่อแม่หย่าร้างและมีชีวิตอยู่อย่างยากจนข้นแค้นใช่ไหม

เซียงไหวจื่อพิจารณาอยู่สักพักก็เข้าใจ

รองเท้าที่วางอยู่ในชั้นบนสุดของผู้มีราคาแพงที่สุด ส่วนคู่อื่นๆ ก็จะมีอยู่ด้านล่างสุด คู่ที่วางเอาไว้ข้างนอกก็แพงแสดงว่าเป็นคู่ที่ใส่บ่อยๆ

ใบหูของจึงฮวนร้อนผ่าวขณะค้นประโยคหนึ่งออกมา "พวกนี้เป็นของก๊อปปี้เกรดเอครับ"

เซียงไหวจื่อถาม "คุณลุงคุณป้ายอมให้นายโง่ของก๊อปด้วยหรอ"

"..." เขาลืมไปว่าเซียงไหวจื่อเคยเจอพ่อแม่เขามาก่อน

จึงสวนรู้ลึกหนาวขึ้นมาอีกหลายส่วน เขาอยากกลับมาเปลี่ยนคำโกหก แต่ยิ่งพูดก็ยิ่งไม่เนียน

เซียงไหวจื่อยิ้มมุมปากเล็กน้อยจนมองไม่เห็นแต่ก็ไม่ได้แก้มึงเขาต่อ "ไปกินยาก่อนเถอะ"

น้ำร้อนที่จิ้งสวนต้มเอาไว้ก่อนหน้านี้แทบจะมองเห็นกันหม้ออยู่แล้ว เขารินน้ำให้เซียงไหวจื่อแก้วหนึ่ง เมื่อเดินออกจากห้องครัวก็เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่บนโซฟา โดยที่สายตาจ้องไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ของเขา

จิ้งสวนแทบจะถือแก้วน้ำเอาไว้ไม่อยู่

ช่วยแล้ว

ทำไมตอนแรกเขาถึงต้องเห็นแก่ความสบายจนเข้าบ้านที่ไม่มีห้องนอนด้วยนะ

บ้านที่จิ้งสวนเช่ามีห้องแยกแค่ห้องน้ำกับห้องครัวเท่านั้น ดังนั้นทั้งเตียงโซฟา และโต๊ะจึงอยู่ในห้องนั่งเล่นทั้งหมด ดูปลอดโปร่งสะดวกสบาย เป็นห้องแบบที่เขาชอบและเหมาะที่จะอยู่คนเดียว

แต่ตอนนี้เขากลับนึกย้อนเสียใจ เสียใจสุดๆ ไปเลย

เขายังคับตัวเองให้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะเอาแก้วไปวางตรงหน้าเซียงไหวจื่อ

"พี่เพิ่งเปียกฝนมา กินน้ำร้อนสักหน่อยสิครับ..."

"นายเล่น Nine Heroes ด้วยหรอ"

บรรยากาศเงียบสนิท ลมหายใจของจิ้งสวนก็กระชั้นขึ้นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

"ก็เล่นไปจ้ะ... หละครับ" ทันใดนั้นจิ้งสวนก็โผล่ออกมาสองสามครั้งแล้วหยิบยาที่อยู่บนโต๊ะเพื่อบังคับให้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ยาพวกนี้ต้องกินครั้งละกี่เม็ดหรอครับ"

เซียงไหวจื่อเบนสายตาลกลับมา เขาหยิบกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็กๆ อันหนึ่งออกมาจากถุงพลาสติก เมื่อเปิดออกก็พบว่ามันเป็นเครื่องวัดอุณหภูมิผ่านทาง

ช่องหู

จิ้งฮวนเอื้อมมือไปหยุดเขา "ไม่ต้องแกะหรือครับ อันนี้..." ผมก็มี

...?

จิ้งฮวน นายกำลังทำอะไรอยู่ เครื่องวัดอุณหภูมิของนายมันวัดอุณหภูมิไม่ได้นะ!!

เซียงไหวจื๊อซ่อนตาขึ้น "หืม?"

"เอ่อ..." จิ้งฮวนคิดถึงคำโกหกสมัยประถมของตนเองก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกๆ "ผมไม่ใช่เป็น"

เซียงไหวจื๊อไม่ได้พูดอะไร เขาโยนคู่มือไปด้านข้าง ก่อนจะหยิบเครื่องวัดอุณหภูมิทางช่องหูที่สวมฝาครอบหุ้เรียบร้อยแล้วหันกลับมา จากนั้นจิ้งยกมือขึ้นจับใบหูของจิ้งฮวน

ปลายนิ้วของเขายังคงเย็นเฉียบ จิ้งฮวนรู้สึกชาวบที่ใบหูจึงคิดจะหลบโดยไม่รู้ตัว

เซียงไหวจื๊อเอื้อมมือไปกดคออีกฝ่ายไว้

"อย่าขยับ" เขาถือเครื่องวัดอุณหภูมิเอาไว้ หลังจากมั่นใจว่ามันสามารถใช้ได้แล้วเขาก็สอดปลายด้านหน้าเข้าไปในหูของจิ้งฮวน

จิ้งฮวนนั่งอึ้งอยู่บนโซฟา จู่ๆ เขาก็ไม่รู้ว่าจะเอามือเท้าไปวางไว้ตรงไหนดี ตั้งแต่เล็กจนโตถึงจิ้งฮวนจะไม่ใช้พวงขาใหญ่ แต่เขาก็นับว่าเป็นเสียบบ้าหวังในช่วงวัยต่อต้านถ้าเขาไม่ยั่วโมโหคนอื่น คนอื่นก็ไม่กล้ามาหาเรื่องเขา ไม่ว่าจะเป็นการต่อยตีหรือการสอบ เขาก็ไม่เคยหวาดหวั่นมาก่อน

ทว่าตอนนี้เวลานี้เขากลับรู้สึกว่่าใบหน้าของตัวเองร้อนผ่าวจนเขาไปทอดไข่ดาวได้เลย

บ๊าเอี้ย นี่คือการตอบแทนของการโกหกสินะ!

ฉันทิดไปแล้ว ต่อไปฉันไม่กล้าอีกแล้ว

เครื่องวัดอุณหภูมิน่าจะวางอยู่ในหูของเขาเพียงแคelibวินาทีเท่านั้น แต่ต่อให้น้อยกว่านี้จิ้งฮวนก็ยังรู้สึกว่ามันยาวนานยิ่งกว่าการสอบข้าราชการร้อยนาที่ชะอีก จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของคนข้างกายพูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"สามสิบแปดจุดเก้า"

จึงฮวนตกใจ "สูงขนาดนั้นเลยหรอครับ"

เซียงไหวจื่อหลุบตาลง

เมื่อสบตากันมานานตาของจึงฮวนก็สั่นไหวเล็กน้อย ภายในใจก็รู้สึก กระสับกระส่ายขึ้นมา

"ผมวัดตอนต้นยังไม่ถึงสามสิบแปดเลยนะครับ" จึงฮวนละสายตาไป "จริง ๆ นะ"

เซียงไหวจื่อโยนที่ครอบหูลงถึงขณะก่อนเปิดกล่องยา

"อันนี้กินตอนเช้าขึ้นครึ่งละสองเม็ด" นิ้วมือเรียวยาวของเซียงไหวจื่อ หยิบกล่องเล็กๆ ออกมาจากในถุงพลาญพุดไปด้วย "อันนี้กินทุกวัน วันละสองครั้ง ครั้งละหนึ่งเม็ด"

จึงฮวนจ้องมองนิ้วมือของเขา มือของเซียงไหวจื่อสวยมากจริงๆ ขนาดผู้ชายอย่างเขายังคิดแบบนี้เลย มันทั้งยาวทั้งตรง

"อันนี้..." เซียงไหวจื่อเหลือบมองเขา "นายยังฟังอยู่หรือเปล่า"

จึงฮวนได้สติกลับมา "ครับ!"

กระทั่งกินยาเข้าไปแล้วจึงฮวนถึงได้รู้สึกว่าการที่ตัวเองแสดงออกไป เมื่อก่อนมันค่อนข้างเยอะไปหน่อย

ตั้งแต่จำความได้เขาก็ไม่เคยให้ใครมาคอยดูแลเขากินยาอีกเลย

พอเห็นเขากินยาเสร็จเซียงไหวจื่อก็หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาเช็ดปอยผมบนหน้าผากของเขาລວກๆ

จึงฮวนถึงเพิ่งจะตระหนักได้ "เดี๋ยวผมไปเอาผ้าขนหนูมาให้พี่นะ"

"ไม่ต้องหรอก นี่ก็แห้งไปประมาณหนึ่งแล้ว"

สายฝนที่อยู่ด้านนอกค่อยๆ แร้งขึ้น เม็ดฝนกระหน่ำลงบนกระจกจนเกิดเสียงเปาะแปะดังชัดเจน

จึงฮวนกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่จู่ๆ โทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้นมา

เขาปลดล็อกหน้าจอก็พบว่าเป็นการโทรจากวีแชต

มาจากซือเฟิง

ทั้งสองคนอิงไป คราวนี้จิ่งฮวนมีปฏิกิริยาตอบสนองเร็วมาก เขา
รีบตัดสายนั้นอย่างรวดเร็วแต่ก็ยังไม่ทันการณ์

ช่วย!

นี่มันคือการขวยโอกาสเอาชีวิตกันตอนที่กำลังล้มป่วยเหมือนในนิยาย
สินะ!!!

ชีวเฟิง?

ชีวเฟิง ได้ของที่สั่งหรือยัง AFK ถึงเวลาแล้วนะ เธอกลับมากดใหม่
อีกรอบสิ

การ AFK ใน Nine Heroes จะมีการจำกัดจำนวนรอบการโจมตี ถ้าโจมตี
เกินสี่สิบรอบจะต้องกดปุ่ม AFK อีกรอบไม้อย่างนั้นตัวละครจะยืนอยู่ที่เดิม
ไม่ขยับเขยื้อน

"ของที่สั่ง?" เชียงไหวจือเล็กคิ้วคู้เป็นธรรมชาติมาก

"อืม ผมสั่งยานะครับ แต่ตอนนี้ยังไม่มาเลย..."

จิ่งฮวนพิมพ์ข้อความทำสายตาแผดเผาจากทางด้านขวา

เสี่ยวจิงยา นายเตะฉันออกเลย!

ชีวเฟิง อา ไม่เป็นไร เธอจะใช้เวลาอีกนานแค่ไหน ฉันจะ AFK รอเธอ
ยังอีก 10 นาทีมอนสเตอร์ในปากก็คงถูกฆ่าหมดแล้ว พวกมันคงยังไม่เกิดใหม่
หรอก

เสี่ยวจิงยา นายอย่ารอฉันเลย!

เสี่ยวจิงยา เตะฉันออกไปเถอะ!

วันนี้ฉันคงกลับไปเล่นไม่ได้แล้ว

ชีวเฟิง เธอเป็นอะไรหรือเปล่า O.O

ชีวเฟิง ไม่ต้องห่วง เมื่อกี้ฉันเฟิงไปดูมา หัวใจเพรียกหา AFK อยู่ในแดนเซียนฝั่งไหน เขาจับพวกเราไม่ได้หรอก [กะพริบตา] [เขิน]

ฮัลโหล?

ระหว่างเรามีเรื่องอะไรให้เซียงไหวจื้อต้องมาจับด้วยหรอ

ฉันไปทำอะไรให้นายโกรธแค้นไม่ทราบ ถึงต้องมาแก้แค้นฉันแบบนี้???

จิงฮวนไม่ยอมแม้แต่จะตอบเลยล็อกหน้าจอไปทันที

เซียงไหวจื้อมองดูเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบก่อนจะเอ่ยถาม "กำลังทำภารกิจอะไรอยู่หรอ"

"..." จิงฮวนปิดเสียงโทรศัพท์ "เคลียร์แผนที่ป่าครับ"

พูดจบเขาก็เสริมอีกประโยค "เคลียร์แบบเป็นทีมนะครับ ผมร่ามอนสเตอร์ไม่ได้ พอดีเจอคนในกิลด์ก็เลยไปเข้าตีด้วย"

เซียงไหวจื้อถาม "ไม่ไปกด AFK อัตโนมัตินะหรอ"

จิงฮวนส่ายหน้า "AFK ได้แค่สี่สิบรอบ ยุ่งยากเกินไป...อีกอย่างเดี๋ยวผมว่าจะพักผ่อนแล้ว เลิกเล่นก่อนดีกว่า"

หน้าจอโทรศัพท์สว่างขึ้นมาอีกครั้ง ด้านบนล้วนเป็นข้อความของชีวเฟิง

ชีวเฟิง ล้อเล่นน่า ฮ่าๆ

ชีวเฟิง ไม่งั้นเธอเอาไอติมมาให้ฉันสิ เดี่ยวฉันช่วยเธอตัวเอง

ชีวเฟิง เธออยากได้วัตถุดิบอะไรละ ฉันจะได้ดูให้ว่าฉันมีเยอะหรือเปล่า

ฉันไม่ต้องการอะไรแล้วว๊วย ใสหัวไป!

จิงฮวนทนไม่ไหวแล้วจริงๆ เลยเอื้อมมือไปวางโทรศัพท์คว่ำหน้าไว้บนโต๊ะ

ขณะที่เขากำลังจะเอ่ยปากพูด คนที่อยู่ข้างๆ ผุดลุกขึ้นยืน

"ถึงฉันจะไม่ได้เล่นมานานแล้วแต่ก็ยัง AFK เป็นนะ" เซียงไหวจื้อพูด "ไม่เป็นไร นายไปนอนเถอะ เดี่ยวฉันเคลียร์ให้นายเอง"

จิงฮวนเบิกตาโพลง เขานึกอยากจะคว้าเสื้อเซียงไหวจื้อเพื่อหยดอีกฝ่ายไว้

โดยสัญชาตญาณแต่ก็หยุดไม่ทัน เชียงไหวจื๋อขายาวมาก เดินไปแค่สองก้าวก็ถึง หน้าคอมพิวเตอร์ของเขาแล้ว อีกฝ่ายขยับเมาส์ไปมา ภาพพิกหน้าจอที่ปรากฏอยู่บนคอมพิวเตอร์ก็หายไปทันที

เชียงไหวจื๋อประคองเมาส์ของเขาเอาไว้แล้วเปิดโหมด AFK ด้วยความชำนาญ "นายเล่นไอดีผู้หญิงเหรอ"

"..." จິงฮวนพูดด้วยความเศร้า "ไอเทมไอดีผู้ชายแพงไป เล่นไอดีผู้หญิงประหยัดกว่า..."

สายตาของเชียงไหวจื๋อมองลงไปที่ด้านล่าง ทันใดนั้นเขาก็ส่งเสียงร้อง "อ้อ" ขึ้นมาเบาๆ "แถมยังแต่งงานแล้วด้วย"

จິงฮวนยู่หน้า "อืม ก็..."

เขาติดอ่างอยู่นานแต่ก็คิดคำแก้ตัวที่สมเหตุสมผลไม่ออกสักอย่าง ดังนั้นเขาจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นเดินมาที่ด้านหลังเชียงไหวจื๋อ "เดี่ยวผมทำเอง ไม่รบกวนพี่ดีกว่า"

ขณะนั้นเสียงซิวเฟิงก็ดังออกมาจากลำโพง

ซิวเฟิงส่งเสียงร้อง "เอ๋? เสี่ยวจิงจิงกลับมาแล้วเหรอ"

ซิวเฟิงใช้การ์ดเสียงซึ่งเป็นเสียงผู้ชายเจ้าชู้ตามมาตรฐานทั่วไป คำว่า 'เสี่ยวจิงจิง' ที่พูดออกมาจากปากของเขาจึงแตกต่างจากที่ถื่นนยาวไกลพูดอย่างสิ้นเชิง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้ที่จິงฮวนรู้สึกอึดอัดในการใส่หูฟัง เขาเลยเชื่อมต่อลำโพง ประสิทธิภาพของมันก็เลยยิ่งชัดเจนเข้าไปอีก

หน้าตาของจິงฮวนกระตุกเบาๆ

ขณะที่เขากำลังคิดจะพูดอะไรสักอย่างก็เห็นเชียงไหวจื๋อกด F5 ไปทันที... มันคือปุ่มพูดในเกมนั่นเอง

จິงฮวนตัวขาวาบ เขาริ่บกำลงไปปิดไมค์ของตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตายโดยไม่แม้แต่จะคิดก่อนที่จะพูดขึ้นมา "อย่านะ พี่ชาย..."

ฉันเปิดโปรแกรมแปลงเสียงเอาไว้แน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์!!!

ถึงฉันจะทำตัวหน้าไม่อาย แต่ฉันจะปล่อยให้นายขายหน้าไปกับฉัน

ไม่ได้เด็ดขาด!!!

การกระทำของเซียงไหวจื้อหยุดชะงักก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขา
เมื่อเห็นว่าเขาปล่อยปุ่ม F5 ไปแล้ว จึงฮวนก็พรวดพราดใจตามไปด้วย
"พี่ชาย ไม่ค์ของผม..."

เซียงไหวจื้อถาม "รู้จักเรียกพี่ชายด้วยหรือ"

จิ้งฮวน "..."

อะ เดียวนะ นี่ฉันเพิ่งเรียกว่าพี่ชายออกไปเถอะ

จิ้งฮวนอึ้งไปทันทีก่อนจะค่อยๆ หวนคิด

"ผมว่าจู่ๆ ผมคงพูดติดอ่างนะ" จิ้งฮวนกะพริบตาปริบๆ "พี่เชื้อไหม"

เซียงไหวจื้อเลิกคิ้วใส่เขาเงิบๆ

"งั้นก็ได้" จิ้งฮวนก้มหน้าดินรนอย่างเขาเป็นเอาตายอยู่สองวินาทีก็ถอดใจ

เขาเล่นละครต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

"พูดต่อสิ" เซียงไหวจื้อถือขาตั้งไมโครโฟนพลาถถาม "ไมค์นี่มันเป็นอะไร"

"ก็...เปิดแล้ว...นั่นนะ"

"นั่นอะไรล่ะ"

จิ้งฮวนพูดออกมาทีละคำอย่างยากลำบาก "เครื่อง...แปลงเสียง"

ภายในห้องตกอยู่ในความเงิบ จะเหลือก็แต่เสียงระบายความร้อนของ
คอมพิวเตอร์ที่ตั้งหนึ่งๆ

จิ้งฮวนอับอายจนแทบระเบิด แต่นี้เป็นความตายที่เขาทำตัวเอง คงโทษใคร
ไม่ได้ เขากลืนน้ำลายลงคอพลาถกำขายเสื้อแน่น "ขอโทษครับ พี่...พี่ต๋อยผมเหอะ!"

เซียงไหวจื้อรู้สึกขบขันกับท่าทางยอมรับความตายของเขา แต่นบนใบหน้า
ของเจ้าตัวกลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา

เขาคุ่นคิดอยู่สักพักก่อนจะเลื่อนไมโครโฟนออกไปไกลๆ แล้วลุกขึ้นพูด
"อืม นายหลับตาสิ"

จิ้งฮวนหัวใจหล่นวูบ จากนั้นก็ยอมหลับตาลงอย่างยอมรับชะตากรรม

เขากัดฟันรอคอยหมัด เมื่อเบ้องหน้ามีมิติลงความรู้สึกทั้งหมดก็ประเด
ประดังเข้ามา ทั้งอับอาย ตื่นตกใจ หวาดกลัว...รวมทั้งความเสียใจ

เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองกำลังเสียใจเรื่องอะไร เขาไม่ได้กลัวถูกต่อย แต่เพียงคิดว่าคนที่กำลังจะต่อยเขา คือเซียงไหวจื่อ... เขาก็รู้สึกอึดอัดสุดๆ

รออยู่สิบวินาทีก็ยังไม่มีเคลื่อนไหวใดๆ จึงฮวนรอกจนรู้สึกร้อนรน เล็กน้อย เหมือนมีมีดจ่ออยู่บนศีรษะของเขา จะแทงก็ไม่แทงลงมาจากรู้สึกอึดอัดไปหมด

เขาทนไม่ไหวจนเกือบยกมือตามอง แต่หนังตาของเขายังไม่ทันเปิดขึ้น ความอุ่นร้อนก็ประทับลงบนแก้มของเขาซะแล้ว

เป็นฝ่ามือของชายหนุ่มที่บิดผ่านใบหน้าของเขาอย่างแผ่วเบา แรงเท่านั้น อย่างว่าแต่ดีเลย มันไม่นับว่าเป็นการตบด้วยซ้ำ... ถ้าจะให้อธิบายจริงๆ คงต้องบอกว่าเป็นการลูบ หรือไม่ก็เป็นการทำ 'ด้วยความทะนุถนอม'

ตอนเด็กๆ พ่อเขามักจะลูบผมของเขาแบบนี้บ่อยๆ จึงฮวนคิดว่าที่เซียงไหวจื่อทำในตอนนี้เหมือนจะมีอะไรมากกว่าพ่อเขาอยู่นิดหน่อย แต่อะไรที่มากกว่านั้นเขาเองก็บอกไม่ถูก

เขารู้แล้วว่าตอนนี้หัวใจของตัวเองเต้นแรงอย่างกับกลองรัว มันดังยิ่งกว่าเสียงสายฝนด้านนอกนั่น ดังจนเหมือนจะได้ยินไปทั่วทุกองศาอย่างนั้น

"เออะ ลืมตาได้" เซียงไหวจื่อพูด

จึงฮวนลืมตาขึ้นมาช้าๆ ลีกลงไปในดวงตาฉายแววขุนง

แค่นี้แหละ

จบแล้วเหวอ

จึงฮวนยืนอยู่ที่เดิมอย่างไม่อยากเชื่อและสงสัยนิดๆ ว่าตัวเองคงกำลังฝันไป เซียงไหวจื่อนั่งลงบนเก้าอี้ ในเกมชีวิตเพิ่งคงส่งข้อความมาในกล่องแชต เพื่อถามว่าจึงฮวนปิดไมค์หรือเปล่า ทำไมไม่พูดอะไรออกมาเลย

เซียงไหวจื่อกวาดตามองเนื้อหาบทสนทาก่อนจะถามคนข้างๆ "ออกจากที่นี่ได้ไหม ไม่อยากเห็นเขาพูดพล่ามไร้สาระ"

จึงฮวนถูกเรียกสติกลับมาจึงตอบไปโดยไม่แม้แต่จะคิด "ได้ครับ"

เอาตามทีที่สบายใจเลย

หรือพี่จะให้ผมเปิดโหมด PK กับหมอนั่นก็ได้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3z9KvOd>